

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117256731
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117256731.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, Bratislava, proti žalovanému XO corp. s.r.o., so sídlom Pionierska 1587/13

Bratislava, IČO: 36 424 285, právne zastúpenému JUDr. Miloslav Hrickom, advokátom so sídlom Ulica 1. mája 709, Liptovský Mikuláš, IČO: 42 219 361, o zaplatenie 577 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Ca/16/2017-190 z 25. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie (ďalej ako „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“), rozsudkom zo dňa 25. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 577,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 577,- Eur od 15. 12. 2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnej výške voči žalovanému, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov (druhý výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 577,- Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel za obdobie od 01. 01. 2016 do 31. 12. 2016.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79 ods. 1, 2 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorského zákona (ďalej len „Autorský zákon“, resp. „AZ“), § 451, § 458a, § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a konštatoval dôvodnosť žaloby žalobcu ako aj jeho aktívnu vecnú legitimáciu v spore, pretože žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu a porušoval výhradné autorské práva tým, že bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom. Oprávnenie žalobcu mal preukázané oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-332/10421 zo dňa 18. 08. 2016 ako aj predchádzajúcim oprávnením Ministerstva kultúry SR č. MK-663/20101-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010, v zmysle ktorých má žalobca postavenie organizácie kolektívnej správy. Pri hromadnom

používaní predmetov ochrany je nemožné alebo obtiažne zisťovať a kontrolovať ich používanie, preto je založený systém kolektívnej správy inštitútom hromadnej licenčnej zmluvy a rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy, cez ktoré štát zabezpečil realizáciu verejného záujmu a ochranu subjektívnych práv autorov a nositeľov práv. Z listinných dôkazov predložených žalobcom mal za preukázané, že uzatvára rozšírené hromadné licenčné zmluvy, ktorými udeľuje súhlas na používanie diel za nositeľov práv zastupovaných ako aj tých, ktorí nie sú ním zastupovaní, pričom poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR II. ÚS 2186/2014, ktorý v bode 32. uviedol, že inštitút rozšírených licenčných zmlúv je dôležitým právnym nástrojom aj pre samotných používateľov, pričom pri individuálnom jednaní s individuálnymi nositeľmi by bolo neprimerane náročné dojednanie oprávnenia na masové použitie diel a notoricky známou skutočnosťou je, že súčasťou každého verejného prenosu za žalované obdobie boli a museli byť uvádzané diela, ktorých prehľad žalobca predložil, a ku ktorým vykonáva správu s náležitou starostlivosťou v rozsahu udeleného oprávnenia. Zároveň je oprávnený ako aj povinný nositeľov práv zastupovať, uzatvárať zmluvy za rovnakých podmienok a dohodnúť odmenu. Žalobca uzatvára so všetkými nositeľmi práv rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho webovej stránke, pričom predložil aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy, s ktorými má recipročné zmluvy o zastupovaní. Požiadavka žalovaného na predloženie zoznamu všetkých autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom je v rozpore s princípom kolektívnej správy v kontexte úpravy uvedenej v Autorskom zákone. Mal za to, že autorské právo je absolútnym právom zameraným na ochranu tvorivej duševnej činnosti každého autora a vzniká okamihom, kedy je možné ho vnímať zmyslami, ku každému dielu sa viažu práva autora a to výhradne osobnostné alebo majetkové, ktoré v sebe subsumuje právo autora na použitie ním vytvoreného diela alebo právo udeľovať súhlas na jeho použitie. Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že autor nedisponuje majetkovými právami k ním vytvorenému dielu, a že by nimi disponovala tretia osoba ako napr. vysielateľ alebo producent. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil štatistiku vysielania základných slovenských staníc s uvedením zoznamov vysielaných diel na CD nosiči a súčasťou každého diela sú nevyhnutne diela autorov, ktorých kolektívnu správu žalobca vykonáva. Žalovaný neuzatvoril zmluvu so žalobcom, bol opakovane upozorňovaný na nelegálne používanie predmetov ochrany, ktoré žalobca spravuje a prevádzkuje. Žalovaný prevádzkuje ubytovacie zariadenia, pričom v roku 2016 bolo v izbách jeho ubytovacích zariadení umiestnených 26 zvukovoobrazových zariadení a verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného na jeho webových stránkach, kde žalovaný sám verejne vyhlasuje, že je prevádzkovateľom ubytovacích zariadení City Hotel Steve***, kde je 11 jednolôžkových alebo dvojlôžkových izieb, 4 štýlové apartmány a v zariadení Vila Betula má 4 dvojlôžkové izby, 4 dvojpodlažné mezonetové apartmány a 2 exkluzívne apartmány klasik, 1 luxusný apartmán s krbom s tým, že pri popise každej izby sa uvádza vybavenie TV prijímačom. Verejné deklarovanie sa obvykle vykladá tak, že zariadenia, ktoré sú tam umiestnené sú vybavené signálom, aby ich hostia mohli používať na určený účel. Žalovaný nepreukázal pokiaľ verejne deklaruje vybavenie ubytovacích zariadení TV prijímačom, že by nebol vybavený signálom, ktorý by hostia mohli využívať. Zároveň by nepravdivosť uvedeného vyhlásenia znamenalo porušenie § 6 vyhlášky MH SR č. 277/2008 Z. z., § 8 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. a § 45 Obchodného zákonníka. Okresný súd poukázal aj na rozsudky Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. 12. 2006 č. k. C 306/2005, zo dňa 12. 03. 2012 č. k. C 162/2010 a uznesenie č. k. C 136/2009, podľa ktorých prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej webovej stránke oznámil uzatvorenie kolektívnych licenčných zmlúv so spoločnosťami SOZA a Slovgram a tým potvrdil, že vykonáva verejný prenos realizovaný v ubytovacích zariadeniach, pričom nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Je technicky nemožné, aby pri televíznom vysielaní žalovaný používal iba diela autorov hudobných diel a výkonných umelcov zastrešovaných spoločnosťami, s ktorými žalovaný uzavrel zmluvy a zároveň nepoužíval diela nositeľov práv zastúpených žalobcom. Zákon nevyklučuje, aby niekoľko organizácií kolektívnej správy spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. Za obdobie roku 2016 žalovaný používal predmety ochrany formou verejného prenosu, čím porušoval výhradné autorské práva tým, že keď bez súhlasu žalobcu používal predmety ochrany verejným prenosom a preto vznikol žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V súvislosti s prevádzkou City Hotel Steve *** za 15 zvukovoobrazových zariadení pri hodnote 26,- Eur za zariadenie a za prevádzku Vila Betula pri počte 11zvukovoobrazových zariadení pri hodnote 17,- Eur za zariadenie, ktoré sumy vyplývajú zo sadzovníka žalobcu ide o bezdôvodné obohatenie vo výške uplatnenej žalobcom. Vychádzal z pojmu zvyčajnej odmeny podľa § 442a ods. 2 OZ a § 458a OZ. Zároveň poukázal aj na dohody o urovaní v počte 187 v roku 2016 uzatvorené medzi žalobcom s neoprávnenými

užívateľmi vo výške licenčnej odmeny podľa jeho sadzobníka, pričom žalobca si uplatnil nárok iba vo výške zvyčajnej odmeny a vychádzal z počtu technických zariadení podľa údajov uvedených samotným žalovaným na jeho webovej stránke a zo sadzobníka. Aj Ústavný súd SR uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmien považoval z dôvodu akceptovania odmeny inými používateľmi za primeranú (rozhodnutie NS ČR č. k 30Cdo/1759/2011, č. k. 30Cdo/2715/2015). Pokiaľ žalovaný považoval výšku odmeny za neprimeranú, mal možnosť podať žalobu o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy, čo nebolo v konaní preukázané, pričom obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu obvykle poskytoval licenciu iným používateľom. Zároveň žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ od 15. 12. 2017 do zaplatenia vzhľadom na výzvy zo strany žalobcu.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 262 ods. 1 CSP a vychádzajúc z plneného úspechu žalobcu v spore mu priznal náhradu trov konania v plnej výške.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobcu zamietol.

6. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces a napadnutý rozsudok založil na nesprávnom právnom posúdení veci. Nepovažoval za správnu argumentáciu prvoinštančného súdu o stanovení zvyčajnej odmeny podľa sadzobníka žalobcu, pretože takto stanovená odmena by prijateľná by bola iba za predpokladu, ak by licenčnú zmluvu so žalobcom za odmenu podľa sadzobníka uzavrela podstatná časť používateľov predmetu ochrany. V opačnom prípade by žalobca získal neprimeranú výhodu a postačovalo by mu uzavrieť zmluvu iba s malým percentom používateľov. Mal zato, že inzercia nie je hodnoverným dôkazom, že používa autorské diela na 26 kusov TV prijímačov a iba šetrením na mieste samom ako postupovali iné organizácie kolektívnej správy práv, by sa dostatočne preukázalo, či dochádza k používaniu predmetov ochrany a v akom rozsahu. Ďalej vyčítal prvoinštančnému súdu nevysporiadanie sa s jeho námietkou, že vnútroštátna právna úprava kolektívnej správy práv spôsobom „opt out“ je v rozpore s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS, čím porušil § 220 ods. 2 CSP a tým aj jeho právo na spravodlivý proces. Ak by za predpokladu nesprávnej implementácie smernice nastúpil jej priamy účinok, žalobca by na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie musel preukázať nielen to, že je organizáciou kolektívnej správy práv, ale aj to, že autori, ktorých práva spravuje s touto správou súhlasili aspoň konkludentne.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Do spisu založil 300 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, ktorými používatelia v Slovenskej republike získali licencie na používanie daných predmetov ochrany v roku 2016, z ktorých je zrejmé, že používatelia získavali licencie za licenčné odmeny uvedené v jeho Sadzobníku autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel (ďalej aj „diela“). Sadzobník sám o sebe nie je dôkazom zvyčajnej licenčnej odmeny, ale výška licenčnej odmeny podľa skutočne uzatvorených licenčných zmlúv je dôkazom zvyčajnej licenčnej odmeny. Preukázal, že za rovnaké licenčné odmeny ako sú uvedené v jeho sadzobníku v roku 2016 uzatvorilo 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v roku 2017 ich uzatvorilo už 645 používateľov, v roku 2018 to bolo 700 používateľov. Tiež 264 používateľov uzatvorilo v roku 2016 dohody o urovnaní, teda plne rešpektovali jeho sadzobník. Súd prvej inštancie tak pri určení výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nepovažoval za zvyčajnú odmenu sumu stanovenú jeho sadzobníkom, ale sumu licenčnej odmeny za akú iní používatelia získali v roku 2016 licenciu na používanie daných predmetov ochrany, ktorá zodpovedala sadzobníku. Žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal, že by akýkoľvek používateľ v SR v roku 2016 získal súhlas na používanie diel verejným prenosom technickými zariadeniami za inú licenčnú odmenu než preukázal on, pričom namietal neprimeranosť výšky licenčných odmien podľa sadzobníka a poukázal na „Analýzu licenčných platieb spoločnosti KMPG“ zo dňa 12. 09. 2016 (ďalej len Analýza), ktorá bola vypracovaná KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky Zväzu hotelov a reštaurácií SR. Predmetná analýza však nie je dôkazom zvyčajnej licenčnej odmeny. Samotné analýzy v jednotlivých krajinách nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy, obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov

audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Autori Analýzy uvedené nezohľadňovali a pri viacerých krajinách neboli schopní ani len približne zistiť, aký je podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vyberaných odmenách, resp. pri niektorých odmenách označených ako odmeny autorov audiovizuálnych diel je zrejmé, že patria len istej časti autorov audiovizuálnych diel. Navyše pri posudzovaní odmien zahrnuli autori Analýzy do skupiny posudzovaných krajín Švajčiarsko, ktoré nie je členom EÚ, a v ktorom sa verejný prenos technickými zariadeniami v ubytovacích zariadeniach nepovažuje za samostatný spôsob verejného prenosu, čo pri výpočte priemerných poplatkov výrazne ovplyvnilo výpočet priemerných odmien. Uplatnil si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny. Posudzovať a rozhodovať primeranosť licenčných odmien v jeho Sadzobníku by prislúchalo výlučne v konaní o určení obsahu hromadnej licenčnej zmluvy podľa § 165 ods. 8 AZ, pričom žalovaný takúto žalobu nepodal. Predmetom konania však nie je rozhodovanie o výške licenčných odmien, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy sa jeho výška odvíja od zvyčajnej odmeny. Žalovaný sa svoje záväzné verejné vyhlásenia voči ubytovávajúcim hosťom snaží bagatelizovať, keď ich označuje za nehodnovnú inzerciu. To, čo žalovaný označuje za inzerát, nesporne má charakter verejného vyhlásenia a verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích zariadeniach žalovaného nespochybniteľne znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá, teda že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Nepravdivosť predmetného vyhlásenia by znamenalo klamlivú obchodnú prax podľa § 8 ods. 1 zákona č. 372/1990 Z. z., klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka a tiež porušenie ustanovení § 496 ods. 1 OZ. Žalovaný v konaní účinne nepoprel jeho skutkové tvrdenie, že v roku 2016 uskutočňoval verejný prenos v ubytovacích zariadeniach City Hotel Steve*** a Villa Betula prostredníctvom 26 zvukovoobrazových zariadení. K odvolacej námietke žalovaného o nevysporiadaní sa s rozporom vnútroštátnej právnej úpravy s obsahom a účelom smernice 2001/29/EHS poukázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu (najmä bod 33. až 35.), v ktorom sa okresný súd podrobne venoval otázke jeho aktívnej vecnej legitímácie a zrozumiteľne jej preukázanie odôvodnil. K tvrdeniu žalovaného, že právna úprava rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy zakotvená v § 79 AZ je v rozpore s právom EÚ, smernicou 2001/29/EHS sa podrobne vyjadril v podaní zo dňa 03. 07. 2018. Právo EÚ inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv ako aj inštitút povinnej kolektívnej správy pozná a dokonca ho v určitých oblastiach používania predmetov ochrany aj preferuje s cieľom zabezpečenia udelenia súhlasu na používanie všetkých druhov diel pre daný spôsob používania. Preto tvrdenie žalovaného je v priamom rozpore s právom EÚ a len účelovou obranou. Zároveň poukázal na rozhodnutia slovenských súdov, kedy v desiatkach konaní (57 rozsudkov a 14 rozsudkov pre zmeškanie) s identickým právnym a skutkovým stavom mu súdy v plnom rozsahu vyhovel (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/56/2018, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, Krajský súd v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017). Tiež poukázal na ods. 9, 11, 22 smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2.

12. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 577,- Eur s príslušenstvom podľa AZ s poukazom najmä na § 19, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 79, § 164 AZ a tiež § 458a a § 442a ods. 2 OZ, ku ktorému malo dôjsť tým, že žalovaný za obdobie roku 2016 používal predmety ochrany formou verejného prenosu bez súhlasu žalobcu, čím porušoval výhradné autorské práva, pričom k predmetnému prenosu došlo v súvislosti s prevádzkou City Hotel Steve*** za 15 zvukovoobrazových zariadení pri hodnote 26,- Eur za zariadenie a za prevádzku Vila Betula pri počte zvukovoobrazových 11 zariadení pri hodnote 17,- Eur za zariadenie.

13. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

14. Podľa § 63 ods. 2 písm. d) AZ, sa nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. i) môže domáhať vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy.

15. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

16. Podľa § 442a ods. 2 OZ, pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu.

17. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. V posudzovanom prípade bolo zistené, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá zvyčajnej odmene.

18. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bolo, že sa prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaoberal s jeho námietkou, že vnútroštátna právna úprava kolektívnej správy práv spôsobom „opt out“ je v rozpore s obsahom a účelom smernice 001/29/EHS, čím mal porušiť § 220 ods. 2 CSP a tým aj jeho právo na spravodlivý proces.

19. Odvolací súd uvádza, že právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20. Odvolací súd poukazuje na to, že vzhľadom na judikatúru súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, sa nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je však aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd SR napr. v náleze III. ÚS 119/03. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na

zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami.

21. Odvolací súd uvádza, že rozsudok prvoinštančného súd je riadne a dostatočne odôvodnený, nie je arbitrárny a nie je prejavom svojvôle.

22. Nová autorsko-právna úprava (Autorský zákon) bola prijatá práve za účelom prebratia právne záväzných aktov Európskej únie. Ustanoveniami § 79 a § 80 AZ bol prijatý nový právny inštitút, tzv. rozšírená hromadná licenčná zmluva. Podľa tohto inštitútu organizácia kolektívnej správy udeľuje licencie jednak za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe a jednak za nositeľov práv, ktorých nezastupuje na zmluvnom základe a ktorí výslovne nevylúčili kolektívnu správu práv alebo vylúčenie kolektívnej správy písomne oznámili organizácii kolektívnej správy.

23. Je potrebné dodať, že žiaden z princípov práva EÚ, a to ani princíp prednosti práva EÚ nemôže mať za následok to, čo má za snahu dosiahnuť žalovaný, a to priznanie právnej ochrany osobe, ktorá dlhodobo a vedome porušuje práva autorov a tieto používa bez akéhokoľvek súhlasu alebo aspoň snahy takýto súhlas získať a zároveň mať za následok odopretie právnej ochrany autorov diel.

24. Kľúčovými okolnosťami vo veci bolo zistenie skutočností, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, či žalovaný poskytuje v izbách svojich hostí televízne prijímače, do ktorých prenáša signál, a teda či je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos, a či žalobcom uplatnená suma bezdôvodného obohatenia zodpovedá obvyklej odmene.

25. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (bod 33. až 35.) sa podrobne venoval otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, kedy dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a je teda zrejmé, akým spôsobom dospel k záveru, ktorý v rozhodnutí vyslovil. Skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s právnymi názormi okresného súdu, nemôže sama o sebe viesť k záveru o arbitrárnosti rozhodnutia.

26. Z odôvodnenia rozsudku napadnutého odvolaním je zrejмый vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv č. k. MK-1587/2016-232/10421 vydaného dňa 18. 08. 2016 ako aj skôr vydaného rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č. MK-663/20101-70/6165 zo dňa 11. 05. 2010. Žalovaný v roku 2016 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobno-dramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca.

27. Pokiaľ žalovaný namietal, že nebolo riadne preukázané používanie predmetu ochrany, pretože inzercia nie je hodnoverným dôkazom, k uvedenému odvolací súd dodáva, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal z verejnej dostupných údajov o tom, že v ubytovanom zariadení žalovaného v prevádzke City Hotel Steve *** sa nachádzalo 15 zvukovoobrazových zariadení a v prevádzke Vila Betula bolo 11 zvukovoobrazových zariadení v rozhodnom období. V tejto súvislosti odvolací súd taktiež argumentuje judikatúrou súdov Európskeho spoločenstva, pričom Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Rovnako v rozsudku vo veci C-306/2005 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky uviedol, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 tejto smernice“. Možno tak konštatovať, že samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení (televíznych prijímačov) v izbách hotelového zariadenia ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu

hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientov v zariadení predstavuje nezávisle od používania techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/2009 - ES z 22.05. 2011. Nakoľko žalovaný mal vo svojich zariadeniach umiestnené televízne prijímače vybavené príjmom (deklaruje to na svojich internetových stránkach), ktorý umožňuje príjem obrazovozvukových diel autorov, dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu, keď v zmysle judikatúry je umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenie so signálom považované za ďalší verejný prenos.

28. Je potom nesporné, že žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil a je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať. Rovnako nezostáva bez povšimnutia ani skutočnosť, že žalovaný je členom Zväzu hotelov a reštaurácií SR, ktorý na svojej oficiálnej webovej stránke oznamoval uzavretie kolektívnych licenčných zmlúv podľa § 77 AZ s organizáciou kolektívnej správy SLOVGRAM, ktorá zastupovala výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov a s organizáciou SOZA, ktorá zastupovala autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Nebolo sporné ani to, že žalovaný v zmysle § 79 ods. 1 AZ nepreukázal, že ten ktorý nositeľ práv k dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, preto keďže bolo v odbore použitia týchto predmetov ochrany udelené žalobcovi oprávnenie podľa § 148 ods. 1 AZ, bol ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t. j. žalobcu. Použitie diel z uvádzaných odborov bez súhlasu nositeľov autorských práv k nim predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov (autorov). Tento zásah na strane žalovaného zakladá majetkový prospech a na strane autorov, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia ako ustanovuje § 58 ods. 1 písm. i) AZ.

29. Námietky žalovaného smerovali aj k výške odplaty za využívanie predmetov autorskej ochrany. Aj odvolací súd v tomto smere považuje za zvyčajnú odmenu takú, za akú boli v rozhodnom období poskytované licencie iným používateľom. Táto odmena vychádzala zo sadzobníka autorských odmien, ktorého schválenie bolo vo výlučnej kompetencii žalobcu, a táto je limitovaná len ust. § 69 ods. 1 AZ. V roku 2016 uzatvorilo za licenčné odmeny podľa sadzobníka žalobcu 300 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy a 264 používateľov dohody o urovnaní, v roku 2017 uzatvorilo 645 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy, v roku 2018 uzatvorilo 700 používateľov rozšírené hromadné licenčné zmluvy, čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach SR zvyčajnou odmenou.

30. Aj v tejto časti odôvodnenia odvolací súd opakuje, že žalovaný pokiaľ nesúhlasil s výškou odmeny, mal možnosť v súlade s § 165 ods. 8 AZ obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy, čo však žalovaný neurobil a sám sa tým zbavil možnosti obhajovať výšku primeranej odmeny v súlade s jeho argumentáciou.

31. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukazuje, že v obdobných veciach už boli riešené spory, v ktorých odvolacie súdy taktiež dospeli k oprávnenosti nároku žalobcu, ide napr. o rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, sp. zn. 16Co/168/2017, sp. zn. 12Co/339/2017, sp. zn. 14Co/74/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, sp. zn. 19Co/84/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, sp. zn. 4Cob/231/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017 sp. zn. 25Co/80/2017.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, vrátane závislého výroku o trovách konania (druhý výrok).

33. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).